

Kuuromykkäin Lehti.

N:o 9.

Syyskuu 1904.

9:s vuos.

Tilaushinta:
1 mk. 50 p. vuodelta.

Toimittajat:
I. Savolainen. K. Reponen.

Jumalan rakkaudesta.

Jumala on rakkaus. Kuka ei sitä tietäisi? Me kaikki olemme saaneet tuntea Jumalan rakkautta. Usein olemme me ihmiset kiittämättömät, emmekä usko että Jumala on hyvä Jumala, että hän tahtoo ihmisen parasta.

Me ihmiset rakastamme sukulaisiamme, vanhempiamme, veljiämme ja sisariamme. Me rakastamme niitä ihmisiä, jotka ovat olleet hyvät meille, jotka ovat auttaneet meitä. Tavallisesti emme rakasta niitä ihmisiä, jotka eivät rakasta meitä, eivätkä ole meille hyvät. Päinvastoin me ihmiset vihaamme senlaisia ihmisiä, jotka ovat pahat ja pilkkaavat meitä. Senlainen on ihmisten rakkaus. Ajatelkaa! jos Jumalakin rakastaisi meitä samalla tavalla, silloin meille kävisi huonosti; jos Jumala olisi meille yhtä paha, kuin me olemme hänelle, silloin me emme voisi elää.

Jumala rakastaa toisella tavalla kuin ihmiset. Hän antaa sataa hyvälle ja pahoille, aurinko paistaa ja lämmittää hyviä ja pahoja ihmisiä. Hän on luo-

nut kauniin maailman, metsät, vuoret, järvet ja kukat. Ne on hän antanut ihmisille. Mutta vielä paljon parempaa on hän antanut meille. Hän on antanut meille ijankaikkisen elämän, sentähden että hän rakastaa meitä. Kohta luomisen jälkeen lankesivat ihmiset syntiin. He tahtoivat olla Jumalan kaltaiset. He olivat tottelemattomat. He menivät piiloon, eivätkä tahtoneet tulla Jumalan kasvojen eteen. Silloin Jumala etsi heitä. Hän tahtoi ilmoittaa heille että he olivat tehneet syntiä ja samalla että vaimon siemen eli Herra Jeesus voittaa perkeleen.

Me olemme lukeneet kertomuksen Kainista. Monta kertaa varoitti Jumala häntä. Mutta Kain ei kuullut Jumalan varoituksia. Ovatko ihmiset nyt parempia? Me saamme lukea Jumalan sanaa, me saamme koulussa opetusta, kirkossa kuulemme saarnaa. Hän kutsuu meitä monella tavalla luoksensa ja hänen luonaan löydämme oikean rakkauden, parhaimman onnen. Mutta me olemme välinpitämättömät, me emme huoli hänestä. Me rakastamme huvituksia enemmän kuin Jumalaa. Me vaadimme rikkautta, terveyttä, vaatteita ja ruokaa Jumalalta, mutta ansaitsemme me niitä. Jumala suojelee ja varjelee meitä monista vaaroista. Sitä me emme ansaitse.

On suuri onni meille ihmisille että Jumala on rakkaus ja pysyy rakkaana meille. Hän antoi ihmisille oman poikansa. Hän ei odottanut että ihmiset rukoilisivat ja pyytäsivät Vapahtajaa. Pyytämättä, rukoilematta on hän antanut meille Vapahtajan. Hän on osoittanut meille uuden tien ja hän odottaa että me kulkisimme sitä tietä. Hän vetää meitä luokseen

opettamalla, kasvattamalla, sairaudella, puutteella ja kuolemalla.

Me tiedämme ettei mikään muu voinut meitä pelastaa, kuin Vapahtajan kuolema. Me suremme, jos meidän lapsemme kuolee. Me voimme ymmärtää Jumalan tunteita, kun hänen täytyi lähettää poikansa pahaan, syntiseen maailmaan, jossa pahat ihmiset ristinnaulitsivat Jumalan pojan. Ristillä rukoili Jeesus murhaajiansa puolesta. Senlainen, niin suuri on Jumalan rakkaus. Ja jos me uskomme Jumalan poikaan, Jeesukseen, saamme me uuden paremman elämän kuoltuamme. Me saamme ijankaikkisen elämän.

Hyvä Jumala! opeta sinä meitä rakastamaan sinua, opeta meitä rakastamaan kaikkia ihmisiä, vihemiehiämmekin, opeta meitä tottelemaan Jeesuksen käskyjä, niin että me koettaisimme elää hyvinä ja rehellisinä ihmisinä. Amen.

Kristuksen kirkastus.

Matt. 17 luku 1—8 värssy.

Jeesus otti Pietarin, Jakobin ja Johanneksen, ja vei heidät korkialle vuorelle ja kirkastettiin heidän edessänsä, ja Hänen, Jesuksen, kasvonsa paistivat niinkuin aurinko ja Hänen, Jesuksen, vaatteet tulivat taikka muuttuivat valkiaksi niinkuin valkeus. Ja katso heille nimittäin opetuslapsille näkyivät Mooses ja Elias, jotka puhuivat Hänen kanssa. Niin vastasi Pietari ja sanoi Jeesukselle: Herra, meidän on tässä hyvä olla,

jos sinä tahdot, niin teemme tähän kolme majaa, sinulle yhden, ja Moosekselle yhden ja Elialle yhden. Pietari, Jakob ja Johannes, olivat onnellisia sillä he saivat ruumiillisilla silmillä nähdä Jeesuksen kirkastuksen. Vielä nytkin välistä Jesus kirkastuu omillensa, niille jotka ovat saaneet Pyhän Hengen ja jotka ovat ei ajoittain tai osittain vaan aina ja kokonansa Jesuksen omia. Silloin kuin Jesus heille kirkastuu unohtavat he kaikki muut asiat ja ihastuvat autuudesta, että huutavat kuten muinen Pietari, Jakob ja Johannes, meidän on tässä hyvä olla jos sinä tahdot ja n. e. p. Mutta silloin kuuluu Jesuksen aina hellä lempeä käsky, nouskaamme lähtekäämme täältä ja kirkastus haihtuu, voi vaihtuakin välillä huokaukseen ja murheeseen. Jesuksen kirkastus on esimaku siitä että omatkin ruumiimme kerran kirkastuvat, vasta sitten kun on vaivat kärsitty, ristit kannettu, sitten meidänkin heikot ruumiimme kirkastetaan. Odottakaamme ruumiimme kirkastamista, sillä tämä toivo ei petä. Useat toiveet pettävät mutta yksi ei koskaan petä ja se on: ijankaikkisen elämän toivo ei koskaan petä, voimme siis turvallisena odottaa uutta elämää ja ruumiimme kirkastusta Jesuksen Kristuksen ansion kautta.

Sisarenne *Hulda Hakala.*

Kirjeitä kuuromyköiltä.

Kirje Sortavalasta.

Rakkaat kuuromykät!

Nyt minä kirjoitan ensimmäisen kerran kuuromyköiden lehteen kirjeen kaikille opettajille ja kuuromyköille, jotka lukevat tätä lehteä.

Kiitän Teitä rakkaat opettajat niistä kauniista opettavista kertomuksista, joista olen lukenut ja oppinut tuntemaan Jesusta, joka on rakastanut meitä, niin että hän kärsi viattomana ristin kuoleman meidän edestämme.

Minä olen kotoisin Sortavalasta ja olen syntynyt v. 1882. Olen syntynyt mykkänä. Minulla ei ole ikävä vaikka olen kuuromykkä. Minun äitini on kuollut, silloin kun olin kahden ja puolen vuoden vanha. En ole nähnyt omaa äitiäni, mutta isäni olen nähnyt. Minulla on 2 veljeä, nuorempi veljeni on renkinä kaupungissa ja vanhempi veljeni on myös renkinä kivityössä Tuokslahdella. Veljeni olivat pienenä vaivaistalossa. Minä olin 4 vuoden vanha, kun minut tuotiin sairashuoneelta herra Saukon taloon. Sieltä panttiin minut asumaan Pitkäsén taloon Karmalassa jossa olin 15 vuotta.

V. 1893 lähetti neiti Hilma minut Kuopion puhekouluun. Siellä olin 8 vuotta ja pääsin Herran Pyhälle ehtoolliselle v. 1901. Koulusta päästyäni olin puoli vuotta Saukon talossa ompelemassa. Sitten menin palvelukseen kauppias Kaksosen luo Karmalassa.

Siellä olin puolitoista vuotta. Sieltä tulin taas kaupunkiin neiti Saukon luo 1 p. marrask. v. 1904. Kutomakoulussa minä kudoin kangasta neiti Saukolle nimittäin akkunan verhot, valkeata puolivillakangasta ja 1 tusinan nenäliinoja. Sitten kudoin kutomakoululla oven verhon, joka oli väriltään viheriä ja kaunis, sekä leninki vaatteen joka oli väriltään tumman harmaa. Kutomakoulun Johtajatar on tyytyväinen minun kutomiseeni. Minä sain raittius lipun 30 p. Huhtik. ja kuulun nykyään raittiusseuraan.

Paljon terveisiä kaikille opettajille ja kuuromykille, jotka minua tuntevat.

Herran halttuun.

Elisabeth Hirvonen.

Kirje Viipurista.

Taaskin minä lähestyn teitä näillä muutamilla riveillä ja rupean kirjoittamaan teille tämän kirjeen, jonka Emil Halonen tuo Mikkeliin, kun koulu taas alkaa, vaikka en ole saanutkaan mitään kirjettä teiltä ja olen kaksi kertaa kirjoittanut kirjeen teille. Saitteko te sen minulta, kun lähetin viime juhannuspäivän jälkeen? Ja olen odottanut paljon teiltä kuuromykkäin lehtiä, mutta en ole saanut niitä.

Minä voin hyvin ja olen ollut terveenä ja minä kiitän Jumalaa terveydestä. Kuinka te voitte ja oletteko te kaikki terveitä?

Nyt minä olen nykyään täällä Viipurissa muuraustyössä aseman vieressä Vuorikadulla. Työssä minä kannan tiiliä palomuriin. On kolme uutta ta-

loa, joiden alapuolessa on kaikki kivirakennus, siis kaksinkerroksinen. Minä saan työstä palkkaa päivältä 2 mrk. 50 p. kymmenessä tunnissa ja työ alkaa klo 1/27 ap. ja loppuu klo 6 ip. Syöminen klo 1/29—9 ja 1—2. Vielä pitää olla työssä monta viikkoa ja olen jo ollut 3 viikkoa. Minä olen myös kantanut tiiliä Tampereella Pyynikillä muorikodilla 4 viikkoa ja jätin sen ja lähdin sisareni kanssa sieltä tänne Viipuriin elokuun 2 p., kun he muuttivat silloin tänne asumaan ja asun nyt Tiiliruukilla Kaivokadulla n:o 9 Lehtisen luona. On hauska olla täällä vaikka on kalliimpaa ruoka kuin Tampereella. Minä maksan Lehtiselle asunnosta 4:50 p. kuukaudessa ja saan ilmaiseksi kahvia sekä ostan itselleni ruokaa, keittoa ja ruokatavarakaupasta tavaraa. Minä sanon teille paljon kiitoksia kun te olette meitä opettanut 7 vuotta koulussa, ja muistan vielä mitä olette meille opettaneet.

Voikaa hyvin ja olkaa terve!

Hannes H. Ylén.

Viipuri, Kolikkoinmäki Hirvikatu 6 Lehtisen luona.

Matkakertomukseni.

Olen tänä kesänä matkustellut hyvin paljon, ja olen saanut nähdä ja oppia tuntemaan tätä armaan Suomeni kaunista luontoa.

Ensinnä 28 p. toukokuuta matkustin Sortavalaan ja seuraavana päivänä jatkoin matkaani Kiteelle jonne

on Matkaselän asemalta 30 kilometriä. Ensikerran näin silmäni edessä kuuluisan Karjalan keväisessä kauneudessaan. Oli todellakin kaunis sentään se Kiteen kirkonkylä jonne jäin kuukaudeksi, hyvin lähellä kansakoulua, jossa asuin, lainehti kaunis Kiteen järvi. Sitten 30 p. kesäkuuta olin Herran pyhällä ehtoollisella Kiteen kuuromykkäin kanssa Kiteen kirkossa, Jumalanpalveluksen toimitti johtaja pastori E. J. K. Luoma. Kiteellä on nykyään 18 kuuromykkää, ei kumminkaan puoletkaan ole ripillä käyviä. Lauvantaina 2 p. heinäk. matkustin Kiteen rovasti Forsmanin puolison prostinna Elise Forsmanin kanssa Sortavalaan, jossa kaksi päivää katselin kuuromykkäin opetusta jota toimittivat johtaja Luoma ja opettajatar neiti Ekholm. Asuin herra Saukon talossa. Sitten sunnuntaina 3 p. heinäkuuta kävivät Sortavalan kuuromykät H. P. ehtoollisella. Olin iltapäivällä katsellessa kaupunkia, muun muassa Vakkosalmen puistoa ja kauniille näyttikin Laatokan helmoissa lepäävä kaupunki. Seuraavana päivänä 4 p. heinäkuuta matkustin Viipuriin siellä olivat kuuromykät koolla sikäläisellä Rukoushuonoella. Samana päivänä vähän ennen Viipuriin saapumistani oli siellä ollut kuuromykkä pariskunnan Lydia Kupiaisen ja Hj. Lovénin vihkiäiset, jotka molemmat sitte myöhemmin tapasin. Viipurin kuuromykät kävivät myöskin H. P. ehtoollisella. Torstaina 7 päivä heinäkuuta illalla klo 10,39 minuttia kiitatti juna minut kohti kotiani, jonne saavuin seuraavana päivänä klo 5 illalla, olin poikenut tiellä katsomassa kuuromykkätuttaviani. Torstaina 28 p. heinäkuuta matkustin Lahden asemalle sinne saa-

pui ennen minua opettajatar neiti Ekholm ja sittemmin johtaja pastori Luoma ja pastorska Helena Luoma sekä kuuromykkä niin paljon, että niitä oli pois lähtiessäni 29 kappaletta. Lauantaina 30 p. kello 5 illalla oli juhlallinen Jumalanpalvelus Lahden kirkossa jossa tilaisuudessa kuuromykät kävivät Herran Pyhällä ehtoollisella. Saman päivän iltana klo 7 matkustin kuuromykkäin toverieni Mari Puttilan ja Sandra Andersonin kanssa kotiin Orimattilaan. Sitten tiistaina me kolmin ajoimme rauta oriilla Lapträskin Porlammille kuuromyöntoverimme Hj. Simanderin luo, samana päivänä jatkoimme matkaamme Skinnarbyn asemalle Sandra Anderssonin kotiin. Ja sitten me kolme kävimme Lovisassa kaupunkia katselemassa, muun muassa saimme nähdä Lovisan kuuluisan kylpylaitoksen ja näimme eri kylpy tapoja, esim. höyrykaappi, suihku, amme y. m. kylpyjä. Sitten erosimme, kukin matkusti kotiinsa. Nyt vielä tiistaina 23 p. elokuuta vein minä kuuromykkäsokean Anselm Jussilan Orimattilan Pennalan kylästä Kuopioon Vanhain sokeain työkouluun, olin puuhanut häntä ensin turhaan moneen paikkaan, kunnes nyt hänet otettiin Kuopioon, matkamme meni erittäin hyvin ja olin erittäin ihastunut siihen kouluun sen oppilaisiin ja erittäin Johtajattareen. Hän näyttää olevan oppilaittensa silmäterä, minäkin vaikka vieras kiinnyin ensi näkemältä häneen. Jos ennen olin kiitellyt Karjalaa, niin Savonmaa voitti, voi miten kaunis oli armas Savonmaa ja Minna Canthin kaupunki Kuopio. Minulla oli onni tavata johtaja Lyytikäisen, johtaja Savolaisen, opettajattaret Strunck'in, Helsingiuksen, Nyströ-

min ja Hermansonin jotka kaikki työskentelevät aistinviallisten hyväksi. Näin myös Pieksämäen rakenteilla olevan kuuromykkäin palveliatar koulun, rinnastani nousi Kiitos rukous Kaikkivaltiaalle että Hän siunaa sen kodin armaat suojat ja sen tulevat asukkaat. Täytyy lopettaa en enään uskalla jatkaa tätä.

Orimattila 29—8 04.

Hulda Hakala.

Sokea.

Mukaelma Kuuromyk. lehdelle.

Mistä se tulee että riemuitsemme kevätauringon ensi paisteesta? Miksi me iloitsimme kun näemme tämän valon maan pinnalla? Taivas on niin sininen, nurmi niin viheriä, talot niin valkoiset ja silmämme mielellään katselevat näitä värejä, jotka synnyttävät meidän sielussamme iloa. Me tahtoisimme iloita. Ilosta tahtoisimme hyppiä, juosta ja laulaa. Ajatuksemme ovat kirkkaat ja kevyet ja mielellämme ottaisimme itse auringon syliimme.

Suurissa kaupungeissa istuvat sokeat hämärässä pihoissa porttien lähellä. He istuvat pimeydessään, eivätkä käsitä mitään. He kieltävät seuratoveriensa koiraa hyppimästä, kun se tahtoi iloita.

Kun he illalla menevät kotiinsa, veljensä tahi pikkukonsa saattamana ja lapsi sanoo: »Oi kuinka tänään oli kaunis päivä!» Sanoo sokea: »Sitähän

minäkin luulin, että ilma oli kaunis, kun Ilo koira tahtoi hyppiä koko päivän».

Olen tuntenut tällaisen sokean, jonka elämä oli koko ikänsä katkeraa kärsimistä.

Hän oli talonpoika. Isänsä oli pohjoisranskalainen maanviljelijä. Kun isä ja äiti elivät pitivät he hänestä huolta. Sokeus ainoastaan häntä silloin vaivasi. Mutta kun vanhempansa kuolivat alkoi hänen kärsimyselämänsä. Ensin eräs hänen sisaristaan otti sokean luokseen asumaan, mutta kaikki talonväki kohtelivat häntä, niinkuin kerjäläistä, joka syö toisen leipää. Ruoka aikana nuhtelivat häntä talon ihmiset että hän syö paljon. Häntä haukuttiin laiskuriksi ja lurjukseksi. Hänen vanhemmiltaan jäi hänelle perintöä. Tämän otti sisarensa mies, lankonsa huostaansa. Mutta sittenkin annettiin hänelle vastemieliisesti ruokaa. Sitä annettiin hänelle vähän, niin vähän että hän juuri voi elää.

Hänellä oli kalpeat kasvot ja kaksi isoa valkeaa silmää. Hän oli kuitenkin hiljainen, eikä vastustanut vaikka häntä haukuttiin ja parjattiin. Hän oli niin levollinen että näytti siltä että tokko hän kuulikaan haukkumisia ja parjauksia. Eikä hän oikein tiennytkään mitä hellyys ja rakkaus ovat, sillä äitikään ei ollut häntä paljon rakastanut. Sillä maalla pidetään sitä enemmän vahingollisena, josta ei ole mitään hyötyä.

Heti kun hän oli ruokansa syönyt lähti hän kesällä istumaan veräjän lähelle. Talvella istui hän uunin vieressä liikkumatta iltaan saakka. Hän ei liikuttanut jäseniään, ei tehnyt pienintäkään liikettä.

Silmä luomet vaan liikkuivat, peittäen välistä valkeaa silmäterää. Työskentelikö hänen sielunsa, ajatteliko hän mitään, sitä ei kukaan tullut ajatelleeksi.

Näin kului muutamia vuosia. Kun hän ei kyennyt mihinkään työhön, ja oli aina levollinen, suutuivat hänen sukulaisensa ja rupesivat häntä pilkkaamaan. Hänen kotipaikkansa ihmiset olivat hyvin raakoja. Hän joutui onnettomuudensa tähden näiden raakojen ihmisten julmuuden ja ilveilyn esineeksi.

Keksittiin kaikenlaisia raakoja kujeita, joilla häntä näkemättömyydensä tähden kiusattiin ja hännättiin. Varsinkin ruoka aika katsottiin sopivaksi kitutus ajaksi.

Naapuritaloista tuli ihmisiä katsomaan näitä menoja. Kaikista heistä oli nämä kujeet ja kitutukset lystiä. Milloin nostettiin kissa tai koira pöydälle sen lautasen luo, josta sokea oli alkanut syödä. Eläin hiipi hiljaa likemmä ja alkoi kielellään syödä sokean kanssa samasta lautasesta. Kun eläimen kieli mauskahti, kuuli sokea sen ja tahtoi lusikalla lyödä sitä ajaen pois. Tämmöinen meno nauratti lystikkäästi raakoja ihmisiä. He tuppaantuivat lähemmäksi häntä nähdäkseen paremmin ja oikein ilosta tömisyttivät jalkojansa. Sokea ei kuitenkaan sanonut mitään. Hän rupesi vaan syömään oikealla kädellään ja piti vasempaa kättänsä ojossa. Hän tahtoi sillä puolustaa lautastaan.

Milloin pantiin hän puremaan tupakkaa, puuta, lehtiä ja kaikellaista roskaa. Sillä sokea kun oli ei hän saattanut eroittaa mitä hänelle annettiin.

Viimein kyllästettiin tähän leikkiin ja häntä ruvettiin lyömään ja antamaan korvapuusteja hänelle. Sitten taas naurettiin kuin hän koetti väistää lyönnejä tahi antaa lyöjälle takaisin. Tätä tekivät sekä omat sukulaiset että rengit ja piiat. Hän ei tietänyt piiloutua ja seisoi aina käsivarret ojennettuina estääkseen räökkääjiensä lähestymistä häntä.

Vihdoin pakotettiin sokea mies kerjäämään. Markkinapaikalla hän pantiin tielle seisomaan. Kun sokea kuuli askeleita tahi ajopelin ääntä hän ojensi lakkinsa ja puhui »Antakaa sokea raukalle raha-apua».

Mutta talonpojat olivat kovasydämisiä, eikä hän viikkokauteen saanut viittä penniäkään.

Silloin syttyi häntä vastaan loppumaton viha. Ja sokea mies kuoli seuraavalla tavalla.

Eräänä talvena oli kova pakkanen. Hänen sisarensa mies talutti sokean miehen kaukaiselle tielle, jossa hänen piti seista kerjäämässä. Hän antoi hänen seista koko päivän ja illalla selitti kotiväelle ettei hän ollut löytänyt sokeaa. Hän sanoi vielä: »Eipä hänestä maksa vaivaa enään ajatella, joku ihminen lienee hänet korjannut, kun häntä paleli. Ei hän ole varmaan hukkaan joutunut. Kyllä hän huomenna kotia löytää ja tulee syömään».

Hän ei tullut kotia seuraavana päivänä.

Monta tuntia odotettuaan, oli sokea kylmästä kohmettuneena ja tuntien kuoleman lähestyvän, lähtenyt liikkeelle. Kun hän ei saattanut löytää tietä, käveli hän sinne ja tänne. Hän kaatui ojiin, nousi taas pystyyn ja kulki ääneti etsien taloja.

Mutta pakkanen jäykisti vähitellen hänen jäseniään ja kun hänen jalkansa olivat heikot eivät ne jaksaneet kannattaa häntä. Hän rupesi istumaan lakealle kentälle. Siitä hän ei enään koskaan nousut.

Oli lumisade. Valkoiset lumihuutalet laskeutivat hänen päälleen. Hänen ruumiinsa jäykistyi kuoliaaksi ja lumihuutalet peittivät sen kokonaan, ettei näkynyt mihin hänen ruumiinsa oli joutunut.

Hänen sukulaisensa olivat etsivinä häntä viikon ajan. Olivatpa itkevinäkin.

Talvi oli kova ja kesti kauvan. Vihdoin ilmat lämpenivät ja lumi rupesi sulamaan. Eräänä pyhänä kun talonpojat menivät kirkolle näkivät he suuren joukon korppia lentelevän lakean kentän yläpuolella. Välistä ne laskeutuivat alas yhteen kohtaan ja taas kohoten ilmaan.

Vielä seuraavana pyhänä näkivät he nuo mustat linnut samalla paikalla kentällä nousevan ja laskeutuvan, kirkuen rumalla äänellään. Ne olivat valkealle hangelle muodostaneet omituisen mustan paikan ja näytti kuin ne jotakin kaivasivat nokillaan.

Eräs poika kerran lähti katsomaan sitä paikkaa, jossa korpit nokkivat. Hän silloin näki tuon sokean miehen ruumiin, jonka korpit jo olivat puoleksi syöneet ja pahasti raadelleet. Hänen valkoisia silmiään ei enään ollut olemassa. Korppien pitkät ja ahnaat nokat olivat ne pistäneet puhki.

Minun mieleeni johtuu aina surullinen muisto tästä sokeasta kerjäläisestä, silloin kun aurinko paistaa. Sentähden minä en voi täydellisesti nauttia iloa sen paisteesta. Hänen surkean kolikko kuolemansa oli helpotus kaikille jotka hänen olivat tunteneet.

Pieniä tietoja.

— **Helsisgin kuuromykkäinyhdistyksen** lastentarha alkoi maanantaina syyskuun 26 päivänä toimintansa yhdistyksen huoneustossa Annankatu 8:ssa. Opetusta annetaan joka päivä klo 1—3. Kouluun on saatu uusi opettaja, nelti M. Åberg, joka on käynyt lastentarhan opettajakurssin ja tulee yhdessä kuuromykkäopettajan D. F. Hirnin kanssa pitämään opetuksesta huolen. Oppilaita voidaan kouluun vielä ilmottaa joka päivä klo 1—3.

— **Mikkelin kuuromyk. kouluun** otettiin tänä syksynä I luokalle seuraavat oppilaat: Frans Poutala Hämeenkyröstä; Anselm Heiniluoma, Honkajoelta; Heikki Herranen, Rantasalmelta; Lauri Ala-Perttula, Kiiikasta; Esa Mannila, Nurmosta; Matti Rajalahti, Töysästä; Aukusti Lyytinen, Nilsiästä; Hilma Vattulainen, Kontiolahdelta; Ida Laaksonen Askulasta; Anna Nevalainen, Helsingistä; Saara Karlsson, Perniöstä; Senia Kuhalampi, Kuortaneelta ja II luokalle Antti Valjus, Pielisjärveltä.

Päivän tapahtumia.

Suomen säädyt kokoontuvat H. M. Keisarin käskystä valtiopäiville joulukuun 6 päivänä. Valtiopäiville on valittu ja valitaan parhaillaan edusmiehiä Suomen kaupungeista ja maalta. Näillä valtiopäivillä tullaan käsittelemään maamme monesta tärkeästä asiasta. Kenties tulee valtiopäivillä esille myös k u u r o m y k k ä i n s i e l u n h o i t o a koskeva asia, jota vuosi sitten käsiteltiin pappien kokouksessa Turussa. Niinkuin muistamme esitti pappien kokeus että Suomeen asetettaisiin ja palkattaisiin erityinen pappi kuuromykkäin sielunhoitoa varten. Tämä asia on ennen ollut valtiopäivillä, mutta se on tullut hyljättyksi.

I t ä - A a s i a n s o t a. Senjälkeen kun elokuun lopulla ja syyskuun alussa oli suuri maataistelu Mandschuriassa, jossa venäläiset peräytyivät japanilaisen ylivoiman edestä, ei ole suurempia taisteluja ollut. Kumpikin sotajoukko, sekä venäläiset että japanilaiset vahvistavat ja järjestävät armeijojaan. Uusia sotajoukkoja kummastakin maasta viedään sotatante-reelle. Suomessakin olevia venäläisiä sotilaita on viety sinne. Port Arturin linnoitusta eivät japanilaiset vieläkään ole valloittaneet.

S i s ä l t ö: Jumalan rakkaudesta. — Kristuksen kirkastus. — Kirjeitä kuuromykiltä, Sortavalasta ja Viipurista. — Matkakertomukseni. — Sokea. — Pieniä tietoja. — Päivän tapahtumia.
